

فوتبال چیست؟

فوتبال چیست؟!

یک ورزش تیمی و محبوبترین بازی در سراسر جهان است که توسط دو تیم یازده نفره متشکل از بازیکنان فوتبال با یک توپ فوتبال بر روی چمن طبیعی یا مصنوعی با هدف گل زدن انجام می‌گیرد. یازده بازیکن هر تیم شامل چند مهاجم، هافبک، مدافع و یک دروازه‌بان می‌شوند که توسط سرمربی در زمین چیده می‌شوند و مانند یک سیستم عمل می‌کنند که سیستم فوتبال نامیده می‌شود. امروزه بیش از ۲۵۰ میلیون فوتبالیست در بیش از ۲۰۰ کشور وجود دارند.

قدمت فوتبال به چندین سده پیش از میلاد و به چین بازمی‌گردد که به تدریج در یونان و روم نیز رواج یافت. فوتبال مدرن امروزی نیز در سال ۱۸۶۶ در مدارس انگلستان شکل گرفت و به تدریج گستره پراکندگی آن همه جهان را زیر پوشش خود قرارداد. با شکل‌گیری سازمان فیفا در سال ۱۹۰۴ و ایجاد رقابت جام جهانی فوتبال، این ورزش بسیار گسترده‌تر شد.

طول زمین فوتبال ۹۰ تا ۱۲۰ متر و عرض آن ۴۵ تا ۹۰ متر است. فوتبال در دونیمه ۲۰ تا ۴۵ دقیقه‌ای انجام می‌گیرد و در بازی‌های حذفی و رفت و برگشتی گاهی اوقات، وقت‌های اضافه و پنالتی نیز به آن افزوده می‌گردد. فوتبال ضوابطی دارد که قوانین فوتبال نامیده می‌شوند و نمی‌توان بر خلاف آن‌ها عمل کرد.

سازمان فیفا علاوه بر فوتبال، نهاد رسمی ورزش‌های فوتسال و فوتبال ساحلی نیز می‌باشد و کنفدراسیون‌های قاره‌ای یوفا، ای‌اف‌سی، سی‌ای‌اف، کونکاکاف، کونمبول و آف‌سی از زیرشاخه‌های فیفا هستند. جام جهانی فوتبال از بزرگترین رویدادهای ورزشی جهان است که هر چهار سال یکبار در یکی از کشورهای جهان روی می‌دهد. علاوه بر این، مسابقات بین‌المللی دیگری مانند بازی‌های المپیک تابستانی، جام کنفدراسیون‌ها، جام باشگاه‌های جهان، جام ملت‌های اروپا و لیگ قهرمانان اروپا نیز رایج است.

لیگ‌های متعددی از جمله لا لیگا و لیگ برتر انگلستان در کشورهای مختلف به‌وجود آمده‌اند که نوعی مسابقات داخلی محسوب می‌شوند. فوتبال بانوان نیز از اواخر سده نوزدهم میلادی به راه افتاد. فیفا ادعا می‌کند که وظیفه محافظت بازیکنان از زورافزایی را به‌خوبی انجام می‌دهد و فوتبال، از زورافزایی پاک است. در سال ۲۰۰۴، فیفا یک منشور اخلاقی برای اجرای بازی‌های جوانمردانه به‌تصویب رساند. اما در سال ۲۰۰۶، این منشور بازنگری شد و منجر به تشکیل نهاد قضایی سوم فیفا شد.

نام گذاری فوتبال

فوتبال در کشورهایی که آغازگر فوتبال بودند، نام‌های مختلف داشت. این ورزش در چین «تسو چو»، در ژاپن «کِمِری» و در یونان و امپراتوری روم «هارپاستوم» نامیده می‌شد. اصطلاح فوتبال) به انگلیسی (Football: را برای نخستین بار مردم بریتانیا ابداع کردند، اما مردم ایالات متحده آمریکا آن را ساکر) به انگلیسی (Soccer: می‌نامند. در بریتانیا این ورزش در

رده‌های سنی بزرگسالان، تا مدتی با نام ساکر شناخته می‌شد. پس از مدتی، در رده سنی ۱۸ سال برای نخستین بار فوتبال نامیده‌شد و این اصطلاح به تدریج بر واژه ساکر تسلط پیدا کرد و در پایان به فوتبال تغییر نام یافت.

این ورزش در مناطقی از جمله فرانسه، آمریکای لاتین و اسپانیا با اصطلاح فوتبال نامیده می‌شود. آلمانی‌ها با اندکی تنوع آن را Fußball و fooseball می‌نامند. ریشه واژه فوتبال به اواخر سال ۱۸۰۰ میلادی و از هنگامی که این ورزش در مدارس انگلستان راه‌اندازی‌شد، باز می‌گردد.

واژه ها و اصطلاحات

مسابقه فوتبال: به بازی که در آن بازی فوتبال انجام می‌گیرد، مسابقه فوتبال می‌گویند.

زمین فوتبال: به زمینی که بازی فوتبال در آن انجام می‌گیرد، زمین فوتبال می‌گویند که در شرایط استاندارد می‌بایست پوشیده از چمن طبیعی یا مصنوعی باشد و شامل مناطقی از جمله محوطه جریمه است. فوتبال بر روی زمین‌های خاکی کوجه‌ها و خیابان‌ها نیز انجام می‌گیرد و آن‌ها نیز زمین فوتبال به شمار می‌روند.

تیم فوتبال: به مجموعه‌ای از بازیکنان فوتبال گفته می‌شود که در یک مسابقه با هم متحد و هم‌هدف هستند!

مربی فوتبال: فردی که فوتبال نقش تربیت و سازماندهی بازیکنان تیم (از نظر جسمی و روحی) جهت کامیابی در مسابقات را بر عهده دارد. در فوتبال امروزی هر تیم چندین مربی دارد که وظایف به صورت تفکیک‌شده بین آن‌ها تقسیم می‌شود. سرگروه مربیان تیم، سرمربی نامیده می‌شود.

سیستم فوتبال: سیستم یا آرایش تیمی، نشان‌دهنده طرز چیرمان بازیکنان یک تیم در زمین است. آرایش هر تیمی متناسب با رویکرد دفاعی یا تهاجمی آن تیم، توانایی بازیکنان و عوامل دیگر است.

کاپیتان: کاپیتان یکی از بازیکنان است که وظیفه رهبری تیم در زمین بازی را بر عهده دارد و با بستن بازوبند به بازوی چپش، از دیگر بازیکنان متمایز می‌شود

دروازهبان: دروازه‌بان هر تیم وظیفه جلوگیری از ورود توپ به دروازه خودی را بر عهده دارد و لباس وی از سایر بازیکنان تیم متمایز است. وی تنها بازیکن تیم است که اجازه دارد توپ را (در محدوده مشخص) با دست لمس نماید.

مدافع: به بازیکنی گفته می‌شود که محل جای‌گیری او در زمین خودی است و میان دروازه‌بان خودی و مهاجم حریف قرار می‌گیرد و وظیفه اصلی وی مقابله با حمله تیم حریف است. مدافعان خود به انواع مدافع مرکزی، مدافع کناری، سوپرب، مدافع جلو و مدافع آزاد (لیبرو) دسته‌بندی می‌شوند.

هافبک: به بازیکنی گفته می‌شود که معمولاً در میانه زمین بازی می‌کند و به زیر مجموعه‌هایی از جمله هافبک هجومی، هافبک دفاعی، هافبک میانی و هافبک کناری تقسیم می‌شود. وظایف اصلی هافبک، رساندن توپ به مهاجمان برای گل‌زنی و کمک به مدافعان برای جلوگیری از گل‌خوردن است.

مهاجم: به بازیکنی گفته می‌شود که در خط جلو بازی می‌کند و نزدیک‌ترین بازیکن هر تیم به دروازه حریف است. وظیفه اصلی مهاجم گل‌زنی است. مهاجم زیر مجموعه‌های مختلفی مانند مهاجم نوک، مهاجم کنار و مهاجم کاذب دارد.

بازیکن ذخیره: بازیکن فوتبالی است که بر روی نیمکت می‌نشیند و در مسابقات استاندارد، حداکثر ۳ بازیکن ذخیره می‌توانند جایگزین بازیکنان اصلی شوند.

هت‌تریک: اگر یک بازیکن در یک مسابقه سه بار یا بیشتر گل‌زنی کند؛ می‌گویند او هت‌تریک کرده‌است.

کلین شیت (دروازه بسته): هنگامی که یک تیم در یک مسابقه هیچ توپی وارد دروازه‌اش نشود؛ می‌گویند آن تیم (یا دروازه‌بان آن تیم) کلین شیت (دروازه بسته) انجام داده‌است.

دیواره دفاعی: یک ردیف از بازیکنان فوتبال است که شانه به شانه یک‌دیگر می‌ایستند و تلاش می‌کنند جلوی شوت بازیکنان حریف به دروازه خودی را در زمان نواخت ضربه ایستگاهی مستقیم بگیرند. این ردیف انسانی می‌بایست حداقل ۱۰ یارد از توپ کاشته‌شده فاصله داشته باشد.

آوانتاژ: قانونی است که به داور اجازه می‌دهد در مواردی که خطایی را روی بازیکنی تشخیص داده‌است، اگر تشخیص دهد که در جریان ماندن بازی به نفع بازیکن هدف خطا است، اعلام خطا نکند و بازی را ادامه دهد.

تاریخچه ی اولین آغاز

فوتبال از آسیا ظهور کرد و در این قاره کهن آغاز گردید. شواهد تاریخی نشان می‌دهد که قدمت بازی فوتبال به سده دوم و سوم پیش از میلاد در چین بازمی‌گردد. پرچمدار این ورزش دودمان هان بودند که به توپی چرمی پر شده از پر و مو لگد می‌زدند. دور این توپ‌ها حدود ۳۰-۴۰ سانتی‌متر بوده‌است. این بازی چینی «تسو چو» نام‌داشت و امپراتوری هان در دوران زمامداری خود، این بازی را در سراسر چین گسترش داد.

نوع دیگری از این ورزش حدود ۶۰۰-۵۰۰ سال بعد در ژاپن آغاز گردید؛ اما هیچ مسابقه رقابتی میان ژاپن و دودمان هان صورت‌نگرفت. در آن زمان، بازیکنان در دایره‌ای نسبتاً کوچک می‌ایستادند و توپ را از یکدیگر عبور می‌دادند. «کمری» نام ژاپنی این بازی بود و در مقایسه با فوتبال امروزی بسیار متفاوت بود. سپس فوتبال در یونان و به شکل ورزش هارپاستوم در روم نیز رواج پیدا کرد. فوتبال در بازی‌های یونانیان و رومیان تغییرات عمده‌ای یافت؛ به‌طوری که دو تیم در یک میدان مستطیل‌شکل که خط میانی میدان نیز داشته‌است، بازی می‌کردند. مردمی که هارپاستوم بازی می‌کردند، اغلب مردم خشنی بودند، به توپ لگد می‌زدند تا آن را از خط دروازه عبور دهند یا به کس دیگری پاس بدهند که وی چنین عملی انجام دهد. تیم دیگر نیز قصد متوقف کردن روند تیم حریف و بازپس‌گیری توپ را به هر طریق ممکن انجام می‌داد! هیچ طول و عرض خاصی برای میدان بازی در نظر گرفته نمی‌شد؛ بازیکنان شماره‌ای نداشتند و کمبود قوانین احساس می‌شد.

مدرن‌ترین نسخه فوتبال در سده دوازدهم میلادی از انگلستان سرچشمه گرفته‌است. این بازی در انگلستان بسیار محبوب شد؛ اما پادشاهان هنری دوم و هنری چهارم انگلستان فوتبال را ممنوع کردند. آن‌ها معتقد بودند که محبوبیت فوتبال به محبوبیت ورزش‌های سنتی انگلستان مانند شمشیربازی و تیراندازی با کمان لطمه می‌زند.

پیشینه معاصر این بازی جهانی به بیش از ۱۰۰ سال پیش بازمی‌گردد؛ زمانی که این ورزش در انگلستان شکل‌گرفت و اتحادیه فوتبال انگلستان به‌وجود آمد و فوتبال به ورزشی رسمی تبدیل شد. فوتبال به سبک امروزی، در اوایل سال ۱۸۰۰

میلادی در هفت مدرسه عمومی انگلستان آغاز گردید. شش مدرسه تقریباً همان فوتبال به سبک قدیمی را اجرا می کردند؛ اما مدرسه راگی انگلستان که در سال ۱۵۶۷ تأسیس شده بود، نسخه ای متفاوت از فوتبال را ارائه داد. مدارس دیگر نیز قوانینی را ساخته و در پایان، بازی فوتبال مدرن را بنیان گذاری کردند. در این سال اندازه و وزن توپ ها نیز استاندارد شد. در نخستین بازی ۹۰ دقیقه ای فوتبال، دو تیم لندن و شفیلد در سال ۱۸۶۶ به رقابت با یکدیگر پرداختند.

پس از آن انگلستان شروع به گسترش فوتبال کرد و آن را از مرز اروپا نیز گذراند. برای نخستین بار در سال ۱۸۶۷ فوتبال در آرژانتین، به عنوان یک کشور غیراروپایی راه یافت. ملوانان، بازرگانان و سربازان بریتانیایی به سرعت فوتبال را به نقاط مختلف جهان مانند ایتالیا، اتریش، آلمان، آرژانتین، اروگوئه و برزیل بردند. اگرچه در زمان های قدیم تنها مردان فوتبال بازی می کردند؛ اما در اواخر سده نوزدهم، بانوان هم به انجام فوتبال پرداختند.

در طول جنگ جهانی اول که مردان در مشاغل خود بودند، بانوان فوتبال بازی می کردند. در حدود سال ۱۸۷۵، پادشاه ادوارد سوم انگلستان فوتبال را به دلیل خشونت، غیرقانونی دانست و اعلام کرد که اگر کسی فوتبال بازی کند، به زندان خواهد افتاد.

فوتبال برای نخستین بار به بازی های المپیک تابستانی ۱۹۰۰ پاریس، فرانسه راه یافت. در ابتداء قرار بود که چهار بازی در این جام میان تیم ملی فوتبال فرانسه با سوئیس، بلژیک، آلمان و انگلستان صورت گیرد. اما آلمان و سوئیس به پاریس نیامدند. بازی ها کاملاً بدون برنامه بود و سرانجام، تیم ملی فوتبال انگلستان قهرمان جام شد.

فدراسیون بین المللی فوتبال (فیفا) در تاریخ ۲۱ مه ۱۹۰۴ در پاریس، فرانسه بنیان گذاری شد. کامیابی های ورزش فوتبال در بازی های المپیک تابستانی سبب شد که مقامات فیفا به فکر تشکیل مسابقات جهانی بیافتند. ایده برگزاری مسابقات جام جهانی فوتبال را ژول ریمه، رئیس وقت فیفا ارائه داد و این سازمان در کنگره ای در ۲۸ مه ۱۹۲۸ در آمستردام با برگزاری مسابقات جام جهانی موافقت کرد.

از همان آغاز، اروگوئه که قهرمان مسابقات فوتبال بازی های المپیک تابستانی ۱۹۲۴ و ۱۹۲۸ شده بود، پیشتاز جام جهانی شد و میزبانی جام جهانی فوتبال ۱۹۳۰ را برعهده گرفت و قهرمان این جام نیز شد.

باشگاه فوتبال شفیلد نخستین باشگاه فوتبال است و قدمتی ۱۵۲ ساله دارد و در سال ۱۸۵۷ در شهر شفیلد که در انقلاب صنعتی، عمده مرکز تولید فولاد بود، بنیان‌گذاری شد. لیگ قهرمانان اروپا یکی از معتبرترین جام‌های باشگاهی فوتبال است که قدمت آن به سال ۱۹۵۵ باز می‌گردد. باشگاه فوتبال رئال مادرید در پنج دوره نخست این مسابقات به قهرمانی رسید. جام باشگاه‌های جهان یکی از معتبرترین مسابقات بین‌المللی فیفا است که در سال ۲۰۰۰ بنیان‌گذاری شد و در نخستین و واپسین دوره (سال ۲۰۱۲) آن، باشگاه فوتبال کورینتیانس از برزیل به مقام قهرمانی رسیده‌است. امروزه ۲۰۷ کشور دارای تیم ملی فوتبال هستند.

قوانین اصلی بازی

فوتبال قواعدی دارد که قوانین فوتبال نامیده می‌شوند و بازی براساس آن‌ها انجام می‌گیرد. توپ فوتبال وسیله‌ای است که بازی با آن انجام می‌گیرد و دور آن ۷۱ سانتی‌متر است. در زمین فوتبال، دو تیم که هر کدام از یازده بازیکن (شامل مهاجم، هافبک، مدافع و یک دروازه‌بان) تشکیل شده، به رقابت با یکدیگر می‌پردازند و آرمان هر تیم وارد کردن توپ به دروازه حریف یا اصطلاحاً گل زدن است. هر تیمی که در پایان بازی گل بیشتری به ثمر رسانده‌باشد، برنده بازی است و تیم مقابل بازنده است؛ اگر هر دو تیم به تعداد مساوی گل به ثمر برسانند، با هم مساوی یا تساوی کرده‌اند. هر تیم یک کاپیتان دارد که تیم را رهبری می‌کند.

هیچ بازیکنی در زمین به جز دروازه‌بان حق دست‌زدن و زدن بازو به توپ را ندارد و پرتاب توپ توسط دروازه‌بان، یک نوع آغاز مجدد بازی است. بازیکنان معمولاً با پای خود توپ را در زمین جابه‌جا می‌کنند و گاهی اوقات از دیگر بخش‌های بدن (به‌ویژه سر) نیز برای جابه‌جا کردن توپ استفاده می‌کنند. بازیکنان تنها از دست‌ها و بازوهای خود نمی‌توانند استفاده‌کنند. همه بازیکنان توپ را در هر جهت و در سراسر زمین جابه‌جا می‌کنند، اما نمی‌توان توپ را در موقعیت آفساید دریافت کرد. دروازه‌بان تلاش می‌کند که از ورود توپ به دروازه خود جلوگیری‌کند.

بازیکنان با روش‌های کنترل توپ از جمله دریبلینگ (دریبل کردن)، پاس‌دادن توپ به هم‌تیمی، شوت‌زدن که معمولاً با عکس‌العمل دروازه‌بان روبه‌رو می‌شود، برای خود فرصت گل‌زنی ایجاد می‌کنند. بازیکنان برای جلوگیری از پیشروی فوتبال‌یست‌های رقیب، اعمالی چون بریدن پاس‌ها، تکل‌زدن و برخورد فیزیکی با بازیکنان تیم مقابل را انجام می‌دهند. فوتبال

به‌طور کلی یک بازی روان است و تنها هنگامی که توپ از زمین بازی بیرون‌برود و یا داور خطای بازیکنی را گرفته‌باشد، متوقف می‌شود. پس از توقف، بازی مجدداً آغاز می‌گردد.

در سطح حرفه‌ای، معمولاً تعداد زیادی گل به‌ثمر می‌رسد. برای نمونه، در فصل ۶۴-۱۹۶۳ لیگ برتر انگلستان به‌طور متوسط در هر بازی ۳/۴۰ گل به‌ثمر رسید. قوانین بازی برای دروازه‌بان با ۱۰ بازیکن دیگر متفاوت است و تاکنون، تعداد زیادی نقش‌های تخصصی در زمین ایجاد شده‌است. از دیدگاه کلی‌تر، این ۱۰ بازیکن شامل سه‌دسته می‌شوند: مهاجمان، هافبک‌ها، مدافعان. گاهی اوقات بازیکنان پست‌های خود را در زمین با یکدیگر عوض می‌کنند که دروازه‌بان قابلیت انجام این کار را ندارد. برای نمونه، مدافع مرکزی می‌تواند جای خود را با هافبک چپ و راست عوض‌کند. این ۱۰ بازیکن ممکن است در هر پستی به‌جز دروازه‌بانی قرارگیرند. سبک بازی پست‌ها با یکدیگر فرق‌دارد؛ مهاجمان بیشتر سبک بازی هجومی دارند و برخلاف آن‌ها، مدافعان کمتر در اندیشه اجرای یک بازی هجومی و سرعت‌بخشیدن به بازی هستند. معمولاً هر بازیکن در پست تخصصی خود بازی می‌کند و کمتر در زمین جابه‌جا می‌شود و پست خود را در زمین تغییر می‌دهد. هر تیم دارای یک سیستم است و این سیستم و تاکتیک‌های تیم را معمولاً سرمربی شکل می‌دهد.

یک بازی شامل دو تیم است که هرکدام ۱۱ بازیکن درون زمین دارند که یکی از آن‌ها دروازه‌بان است. اگر تعداد بازیکنان یک تیم درون زمین کمتر از ۷ نفر باشد، یا بیش از چهار بازیکن از یک تیم کارت قرمز بگیرند، بازی لغو می‌شود. در مسابقات رسمی، حداکثر سه بازیکن می‌توانند جایگزین سه بازیکن درون زمین بشوند. در همه مسابقات، باید نام بازیکن جایگزین به داور داده‌شود. هریک از بازیکنان در طول بازی می‌توانند جایگزین دروازه‌بان شوند. اگر بازیکنی بدون اجازه داور جایگزین بازیکنی دیگر شود، بازی توسط داور متوقف می‌شود. بنابراین تا هنگامی که بازی در جریان است، بازیکنی نمی‌تواند جایگزین بازیکن دیگر شود و باید بازی متوقف‌شود تا تعویض انجام‌گیرد.

بازیکنان حق استفاده از وسایل خطرناک مانند جواهرات را ندارند. برخی از تجهیزات پایه بازیکنان که داشتن آن‌ها اجباری است، عبارتند از: یک پیراهن بدون آستین که می‌توان از زیر آن پیراهنی آستین‌دار پوشید؛ به شرطی که رنگ پیراهن آستین‌دار هم‌رنگ پیراهن بدون آستین‌باشد. یک شورت ورزشی که اگر از زیرش شورتی دیگر پوشیده‌شود، باید هم‌رنگ شورت اصلی باشد. یک جوراب کش‌باف ساق‌دار که ظاهراً ساق بلندی هم دارد و کفش. بازیکن علاوه بر تجهیزات پایه،

باید ساق‌بند داشته‌باشد که کاملاً توسط جوراب ورزشی پوشیده شده‌است و از لاستیک، پلاستیک و یا مواد مشابه آن‌ها ساخته شده‌است.

بازیکنان هر دو تیم و داوران باید لباس‌هایی را بپوشند که تیم‌ها و داوران را از یکدیگر متمایز و کند. علاوه بر این، دروازه‌بانان نیز باید لباس‌هایی بپوشند که آن‌ها را از هم‌تیمی‌هایشان و داوران متمایز و جدا کند. بازیکنان نمی‌توانند هیچ‌گونه شعار و تبلیغات سیاسی و مذهبی و شخصی را روی تجهیزات پایه خود آشکار کنند. همچنین بازیکنان باید هرگونه شعار و تبلیغات سیاسی و مذهبی را از روی لباس زیرین پیراهن ورزشی خود از بین ببرند. آشکار کردن شعارها و تبلیغات سیاسی و مذهبی و شخصی توسط فیفا تحریم شده‌است.

هر بازی توسط داورى مقتدر که توانایی اجرای همه اعمال داورى در زمین را داشته‌باشد، اداره می‌شود. داوران تنها در صورت مشورت با کمک‌داوران یا داور چهارم (به شرط این که بازی مجدداً آغاز نشده‌باشد)، نظر خود را تغییر می‌دهند و یا بازی را فسخ می‌کنند. در زمین دو کمک‌داور وجود دارد که صلاحیت اعتراض به تصمیمات نادرست داور وسط را بر عهده دارند. آن‌ها برای کنترل درست بازی معمولاً حدود ۹/۱۵ متر (۱۰ یارد) از خط عرضی زمین فاصله دارند. داور چهارم نیز یکی دیگر از مقامات داورى است که بیرون زمین قرارداد و مسئولیت‌هایی همچون هماهنگی تعویض بازیکن‌های تیم‌ها را بر عهده دارد. در صورتی که یکی از کمک‌داوران توانایی ادامه کمک‌داورى بازی را نداشته‌باشد، داور چهارم جایگزین او می‌شود. در مسابقات جام ملت‌های اروپا ۲۰۱۲، دو داور به‌طور آزمایشی روی خط دروازه‌ها ایستادند و کمک‌داوران را در تصمیم‌گیری به‌ویژه تصمیم‌گیری‌های منطقه پناالتی کمک کردند. چندی پیش، فیفا به فدراسیون‌های عضو خود اعلام کرد که آن‌ها می‌توانند در صورت داشتن فناوری لازم، از فناوری گل-لاین استفاده کنند و این فناوری در جام جهانی فوتبال ۲۰۱۴ و از فصل ۲۰۱۴-۲۰۱۳ در لیگ برتر انگلستان مورد استفاده قرار خواهد گرفت. فناوری گل-لاین روشی است که اعلام می‌کند آیا توپ از خط دروازه رد شده‌است یا خیر و دستیار الکترونیکی داور محسوب می‌شود. امکان دارد که در اثر سرعت بسیار توپ، داور درست نبیند که آیا توپ از خط دروازه گذشته‌است یا خیر و دچار اشتباه شود و این فناوری گذشتن یا نگذشتن توپ از خط دروازه را از طریق ساعت داور، به او اعلام می‌کند.

ابعاد زمین استاندارد برای بازی فوتبال

زمین بازی فوتبال باید مستطیل شکل با سطحی از جنس چمن باشد. باتوجه به این که قوانین فوتبال در انگلستان شکل

گرفته‌است، اندازه زمین فوتبال براساس دستگاه امپراتوری بیان می‌شوند و در این اندازه‌گیری، از دستگاه متریک استفاده نمی‌شود. استفاده از واحدهای اندازه‌گیری دیگر، به‌شکل سنتی در خارج از بریتانیا نیز مرسوم‌است.

طبق ابعاد میدان زمین که توسط هیئت بین‌المللی فوتبال نوشته شده‌است، طول زمین باید ۹۰ تا ۱۲۰ متر (۱۰۰ تا ۱۵۰ یارد) و عرض آن ۴۵ تا ۹۰ متر (۵۰ تا ۱۰۰ یارد) باشد. خط میانی زمین که به‌اندازه عرض زمین است، مناطق حمله و دفاع دوتیم را جدا می‌کند و شعاع دایره میانی میدان ۹/۱۵ متر (۱۰ یارد) است. زمین از دو سمت به محوطه جریمه مستطیل‌شکل امتداد می‌یابد و این محوطه جریمه ۱۵/۵ متر (۱۸ یارد) از خط دروازه فاصله‌دارد. محوطه کوچک مستطیل‌شکل درون محوطه جریمه که منطقه گل‌زنی نامیده می‌شود، ۵/۵ متر (۶ یارد) از خط دروازه فاصله‌دارد. فاصله نقطه پنالتی تا خط دروازه ۱۱ متر (۱۲ یارد) است. دور نقطه کرنر یک‌چهارم دایره‌ای وجود دارد که شعاع آن ۱ متر (۱ یارد) است. فاصله میان دو تیرک دروازه ۷/۳۲ متر (۸ یارد) و فاصله میان سر تا ته آن نیز ۲/۴۴ متر (۲/۷۵ یارد) است. طول محوطه جریمه ۴۰ متر (۴۴ یارد) است.

زمان، گل زدن و سیستم های بازی

زمین بازی فوتبال باید مستطیل‌شکل با سطحی از جنس چمن باشد. باتوجه به این که قوانین فوتبال در انگلستان شکل گرفته‌است، اندازه زمین فوتبال براساس دستگاه امپراتوری بیان می‌شوند و در این اندازه‌گیری، از دستگاه متریک استفاده نمی‌شود. استفاده از واحدهای اندازه‌گیری دیگر، به‌شکل سنتی در خارج از بریتانیا نیز مرسوم‌است.

طبق ابعاد میدان زمین که توسط هیئت بین‌المللی فوتبال نوشته شده‌است، طول زمین باید ۹۰ تا ۱۲۰ متر (۱۰۰ تا ۱۵۰ یارد) و عرض آن ۴۵ تا ۹۰ متر (۵۰ تا ۱۰۰ یارد) باشد. خط میانی زمین که به‌اندازه عرض زمین است، مناطق حمله و دفاع دوتیم را جدا می‌کند و شعاع دایره میانی میدان ۹/۱۵ متر (۱۰ یارد) است. زمین از دو سمت به محوطه جریمه مستطیل‌شکل امتداد می‌یابد و این محوطه جریمه ۱۵/۵ متر (۱۸ یارد) از خط دروازه فاصله‌دارد. محوطه کوچک مستطیل‌شکل درون محوطه جریمه که منطقه گل‌زنی نامیده می‌شود، ۵/۵ متر (۶ یارد) از خط دروازه فاصله‌دارد.

فاصله نقطه پنالتی تا خط دروازه ۱۱ متر (۱۲ یارد) است. دور نقطه کرنر یک‌چهارم دایره‌ای وجود دارد که شعاع آن ۱ متر (۱ یارد) است. فاصله میان دو تیرک دروازه ۷/۳۲ متر (۸ یارد) و فاصله میان سر تا ته آن نیز ۲/۴۴ متر (۲/۷۵ یارد) است. طول محوطه جریمه ۴۰ متر (۴۴ یارد) است.

بازی فوتبال در دو نیمه ۴۵ دقیقه‌ای اجرا می‌شود و ممکن است که با موافقت دوتیم و داور، مدت زمان آن کاهش یابد. هرگونه تغییر مدت بازی باید پیش از آغاز بازی میان داور و دوتیم هماهنگ شود. (برای نمونه، به دلیل نبود نور کافی هر نیمه به ۴۰ دقیقه تغییر زمان می‌دهد.) میان دو نیمه بازی وقت استراحتی به مدت ۱۵ دقیقه تعیین شده است و مدت زمان آن فقط با موافقت داور تغییر می‌کند. وقت‌های اضافه پس از دو نیمه به منظور اجرا کردن وقت‌های تلف شده‌ای است که در اعمالی مانند تعویض بازیکنان، بررسی آسیب دیدگی بازیکنان، بیرون آوردن بازیکنان آسیب دیده از زمین، اتلاف وقت و یا هر دلیل دیگری تلف شده است. تعیین چند دقیقه وقت تلف شده در هر بازی به عهده داور وسط است. هرچه قدر وقت برای زدن یک ضربه پنالتی تلف شود، داور آن را در وقت‌های اضافه پایان هر نیمه در نظر خواهد گرفت. در صورتی که در مسابقات حذفی تیم برنده در طول در ۹۰ دقیقه و وقت‌های اضافه مشخص نشود، باید از ضربات پنالتی استفاده کرد. پنج بازیکن دلخواه می‌توانند برای هر تیم یک پنالتی بزنند. اگر برنده در پنج پنالتی نخست نیز مشخص نشود، ضربات پنالتی وارد مرحله مرگ ناگهانی می‌شود که هر تیم یک پنالتی می‌زند و به این معنی است که اگر یک تیم پنالتی را تبدیل به گل کرد و تیم دیگر موفق به انجام این کار نشد، تیم گل‌زن برنده بازی می‌شود.

قانون گل زده در خانه حریف یکی از قوانین رسمی مسابقات رفت و برگشت اینطور است که در صورت برابری تفاضل گل دوتیم در دوبازی، تیمی که در خانه حریف گل بیشتری زده باشد، برنده مجموع دو بازی است و به مرحله بعدی راه پیدا می‌کند. این قانون توسط یوفا طراحی شد و برای نخستین بار در جام اروپا ۱۹۶۶-۱۹۹۵ استفاده شد و در سال ۱۹۶۸-۱۹۶۷ نیز به لیگ قهرمانان اروپا راه یافت. پس از این، در مسابقات دیگر این قاره نیز به تصویب رسید.

گل طلایی در فوتبال به گلی اطلاق می‌گردد که اگر در وقت‌های اضافه ۱۵ دقیقه‌ای به ثمر رسانده شود، تیم گل‌زن برنده بازی می‌شود و بازی به پایان می‌رسد. گل طلایی را در گذشته‌های نه‌چندان دور مرگ ناگهانی می‌نامیدند؛ این اصطلاح برای نخستین بار در سال ۱۹۹۲ برداشته شد و اصطلاح گل طلایی بر آن نهاده شد. گل طلایی در سال ۱۹۹۳ توسط فیفا معرفی شد که در آن زمان‌ها عنصری کلید در تعیین برنده در مسابقات حذفی محسوب می‌شد. نخستین گل طلایی در مسابقه

میان استرالیا و اروگوئه در یک‌چهارم نهایی جام جهانی فوتبال زیر ۲۰ سال به‌ثمر رسید. در پی طوفان شکایات و گله‌ها از این قانون، یوفا گل نقره‌ای را در سال ۲۰۰۲ معرفی کرد و این قانون جایگزین گل طلایی شد. گل نقره‌ای یکی از روش‌های تعیین برنده در مسابقات حذفی به‌شمار می‌رفت. اگر در طول ۹۰ دقیقه دوتیم به‌تساوی برسند و تیمی در یکی از وقت‌های اضافه ۱۵ دقیقه‌ای گلی به‌ثمر برساند و آن نیمه وقت اضافه به‌پایان برسد، تیم گل‌زن برنده بازی است. گل نقره‌ای قانونی اجباری بوده‌است. نخستین گل نقره‌ای در جام یوفا ۲۰۰۳ به‌ثمر رسیده‌است. همچنین در جام ملت‌های اروپا ۲۰۰۴ مورد استفاده قرار گرفت؛ به‌طوری که یونان با به‌ثمر رساندن گل نقره‌ای مقابل جمهوری چک، به مسابقه پایانی راه یافت. این قانون نیز توسط هیئت بین‌المللی فوتبال برداشته‌شد.

به تاکتیک‌هایی که سرمربی برای بازی تیم در نظر می‌گیرد و بازیکنان مطابق این تاکتیک‌ها در زمین چیده می‌شوند، سیستم فوتبال می‌گویند که به‌نوعی همان ساختار تیم است. دروازه‌بان یک پست ثابت است و در سیستم جایی ندارد و ده بازیکن دیگر در این سیستم در زمین چیده می‌شوند. از جمله این سیستم‌ها می‌توان به ۴-۴-۲، ۴-۴-۱-۱، ۴-۴-۱-۱-۱، ۴-۵-۱، ۳-۴-۳ و ۵-۳-۲ اشاره نمود. سیستم ۴-۴-۲ یکی از رایج‌ترین سیستم‌های فوتبال است که در انگلستان بسیار کاربرد دارد و از ۴ مدافع، ۴ هافبک و ۲ مهاجم تشکیل شده‌است. سیستم ۴-۴-۱-۱-۱ چنان‌چه از نامش پیداست، گنج‌کننده نیست. در این سیستم، چهار مدافع و چهار هافبک بازی می‌کنند و مهاجم دوم پشت مهاجم اصلی قرار دارد. سیستم ۴-۵-۱ را به‌طور سنتی تیم‌های اروپایی در لیگ‌های برتر خودشان به‌کار می‌گیرند. این سیستم از چهار مدافع، پنج هافبک و یک مهاجم تشکیل شده‌است. سیستم ۴-۳-۳ یک سیستم کاملاً هجومی است. این سیستم از چهار مدافع، سه هافبک و سه مهاجم تشکیل می‌شود و علاوه بر حمله‌کردن با سه مهاجم، خط هافبکی قوی و نیرومند را دارا می‌باشد. سیستم ۵-۳-۲ نیز تاچند سال پیش به یک سیستم محبوب تبدیل شده و به‌خوبی امکان جابه‌جایی مهاجمان و مدافعان را فراهم می‌کند. این سیستم همان‌طور که از نامش پیداست، از پنج مدافع، سه هافبک و دو مهاجم تشکیل شده‌است. یکی از سیستم‌های نوین فوتبال ۴-۱-۴-۱ است که ساختاری مانند ۴-۳-۳ دارد، با این تفاوت که هافبک‌ها و مهاجمان چپ و راست تقریباً روی یک خط بازی می‌کنند و مهاجم نوک از دیگر مهاجمان جلوتر بازی می‌کند. از دیگر سیستم‌های محبوب فوتبال، ۳-۵-۲ است که شامل سه مدافع، پنج هافبک و دو مهاجم می‌شود.

قوانین هفده گانه فیفا

فیفا قوانینی در درون و بیرون از زمین فوتبال وضع کرده است. این قوانین در ۳ مارس ۲۰۱۲ تغییر کرد و در ۱ ژوئن ۲۰۱۲ به اجرا درآمد. در زیر به طور مختصر به شرح آن ها می پردازیم:

زمین بازی: بازی باید روی چمن طبیعی یا مصنوعی به رنگ سبز انجام گیرد. از چمن مصنوعی در بازی های جام کنفدراسیون ها و یا مسابقات بین المللی باشگاهی استفاده می شود. زمین ها باید حداقل کیفیت بین المللی تعیین شده توسط فیفا را داشته باشند

توپ: توپ بازی باید از چرم یا مواد مناسب دیگر ساخته شده باشد و محیط آن بیش از ۷۰ سانتی متر یا کمتر از ۶۸ سانتی متر نباشد

تعداد بازیکنان: هر تیم در هر بازی باید ۱۱ بازیکن درون زمین داشته باشد که یکی از آن ها دروازه بان است. تیمی که افراد درون زمینش کمتر از ۷ بازیکن باشد، حق ادامه بازی را ندارد

تجهیزات بازیکنان: بازیکن حق استفاده یا پوشیدن هرگونه چیز خطرناکی مانند جواهرات را ندارد

داور: هر بازی توسط یک داور که اقتدار کامل بر اجرای قوانین بازی را داشته باشد، کنترل می شود

کمک داوران: دو کمک داور در زمین وجود دارند که می توانند در این موارد به تصمیم داور اعتراض کنند: ۱- هنگامی که تمام توپ میدان بازی را ترک کند. ۲- هنگامی که کرنر، گل و پرتاب انجام می گیرد. ۳- هنگامی که ممکن است یک بازیکن در شرایط آفساید باشد. ۴- زمانی که تیمی درخواست تعویض کند. ۵- هنگامی که از دیدگاه داور، سوء رفتار و یا هر حادثه دیگری رخ دهد. ۶- هنگامی که خطایی انجام می گیرد، کمک داور می تواند مسئله را بهتر برای داور توضیح دهد. ۷- هنگامی که در ضربات پنالتی، پیش از این که بازیکن ضربه را بزند، دروازه بان پایش از خط دروازه جلوتر بیاید و توپ وارد دروازه شود، کمک داور اعتراض می کند

مدت زمان بازی: بازی فوتبال در دو نیمه ۴۵ دقیقه ای انجام می گیرد، مگر این که داور و دوتیم بر تغییر مدت زمان بازی توافق کرده باشند. هرگونه توافق برای تغییر مدت زمان بازی (برای مثال کاهش هر نیمه به ۴۰ دقیقه به دلیل نبود نور کافی) باید پیش از انجام بازی، صورت گرفته باشد

آغاز مجدد بازی: بازی در این موارد مجدداً آغاز می گردد: ۱- هنگام آغاز مسابقه ۲- پس از به ثمر رسیدن یک گل در طول

بازی ۳- هنگام آغاز نیمه دوم ۴- هنگام آغاز هر دو نیمه وقت‌های اضافی

توپ درون و بیرون از بازی: هنگامی که تمام توپ از خط دروازه یا خط‌های طولی و عرضی زمین رد شود، بازی توسط داور متوقف می‌شود

گل‌زدن: هنگامی که تمام توپ از خط دروازه رد شود، به شرطی که پیش از آن خطایی صورت نگرفته باشد، این تیم گل به‌ثمر رسانده است

آفساید: بر اساس این قانون بازیکنی که در موقعیت آفساید قرار دارد حق مشارکت فعال در بازی را ندارد. بازیکنی در موقعیت آفساید است که در هنگام زدن ضربه توپ توسط هم‌تیمیش هم جلوتر از توپ و هم جلوتر از بازیکن ماقبل آخر تیم حریف به دروازه حریف نزدیکتر باشد

خطا و سوء رفتار: هنگامی که بازیکنی هریک از این خطاها را انجام دهد، خطا کرده است و ضربه آزاد به تیم حریف تعلق می‌گیرد: ۱- زدن ضربه یا لگد به بازیکن حریف ۲- خطای پشت پا زدن یا تلاش برای انجام خطای پشت پا زدن ۳- پرش بر روی بازیکن حریف ۴- حمله به حریف ۵- حملات یا اقدام به حملات به حریف ۶- هل دادن حریف ۷- تکل زدن بر روی

حریف

ضربات آزاد: ضربات آزاد یا به شکل مستقیم یا غیرمستقیم اند

ضربه پنالتی: اگر بازیکن تیم خودی، بر روی بازیکن حریف که در محوطه جریمه‌شان است، خطا کند، خطای پنالتی صورت گرفته است. شانس گل‌زدن از ضربه پنالتی به شکل مستقیم، بسیار زیاد است. زمان تلف شده برای زدن یک پنالتی، در پایان هر نیمه یا وقت اضافه گرفته می‌شود

پرتاب: پرتاب یکی از روش‌های آغاز مجدد بازی است. هنگامی که توپ به بازیکنی برخورد کند و تمام توپ از خط طولی زمین بیرون برود، تیم حریف باید توپ را از محل بیرون رفتن آن روی خط، پرتاب کند. گل‌زدن با یک پرتاب ممنوع است ضربه گل: گل‌زنی یکی دیگر از روش‌های آغاز مجدد بازی است. اگر توپ از خط دروازه رد شود و بازیکن دیگری به توپ برخورد کند، آن ضربه گل محسوب می‌شود. یک گل ممکن است تنها با زدن یک ضربه به‌ثمر برسد

ضربه کرنر: ضربه کرنر روشی دیگر برای آغاز مجدد بازی است. هنگامی که توپ به بازیکن خودی برخورد کند و از خط عرضی دروازه خودی رد شود، برای تیم حریف ضربه کرنر به دست می‌آید. یک گل ممکن است از راه ضربه کرنر به‌طور مستقیم به تیم حریف به‌ثمر رسانده شود.

انواع چالش‌ها و حواشی فوتبال

در فوتبال بارها و بارها فریب داور رخ داده است، مانند به عمد خود را به زمین انداختن، تمارض، اتلاف وقت و گاهی این کارها آنقدر ماهرانه صورت می‌گیرند که داوران هم متوجه آن نمی‌شوند؛ برای نمونه، دیه‌گو آرماندو مارادونا در جام جهانی گلی با دست خود به‌ثمر رساند که داوران متوجه آن نشدند و آن گل بعدها لقب دست خدا را بر خود گرفت. قانون‌گذاران فوتبال تاکنون با فریب خود را به زمین انداختن را نادیده‌گرفته و تصمیم جدی درباره آن نگرفته‌اند. جیم بویس، معاون رئیس فیفا سبب بلاتر، می‌گوید: «با فریب خود را بر زمین انداختن، سرطان فوتبال است و بازیکنانی که این کار را انجام می‌دهند، گناهکار و مجرم محسوب می‌شوند.» اتلاف وقت یکی از راهبردهای تیم برای کسب نتیجه‌ای مطلوب در مسابقه است و تیمی که استفاده از راهبردهای قانونی را بی‌فایده می‌داند، به این کار روی می‌آورد. جایگزین کردن بازیکنان در اواخر بازی، وانمود کردن آسیب دیدن بازیکنان، تأخیر در انجام ضربات آزاد و پرتاب‌ها و گرفتن و ضربه زدن توپ توسط دروازه‌بانان از جمله کارها برای اتلاف وقت مسابقه است. بازیکنان اغلب توپ را به پرچم گوشه زمین کنار نقطه کرنر می‌برند و اندکی از وقت باارزش بازی را تلف می‌کنند.

فیفا ادعا می‌کند که وظیفه محافظت بازیکنان از زورافزایی را به‌خوبی انجام می‌دهد و فوتبال عاری از زورافزایی است. فیفا قوانین سختگیرانه‌ای را برای مبارزه و کنترل زورافزایی وضع کرده و در این راه سازمان جهانی مبارزه با زورافزایی نیز فیفا را یاری می‌کند. سالانه تعداد بازیکنانی که زورافزایی می‌کنند، با نوساناتی همراه است و گاه این تعداد افزایش و گاه کاهش می‌یابد. فیفا هر سال از بازیکنان آزمایش زورافزایی می‌گیرد و گاهی ممکن است به‌طور ناگهانی بازیکنان تیمی را که مشکوک به زورافزایی است، مورد آزمایش زورافزایی قرار دهد.

برخی از چالش‌ها و حواشی مهم دیگر فوتبال عبارتند از:

توهین‌های نژادپرستانه: برای نمونه، در بازی میان باشگاه فوتبال آ. ث. میلان و اورا پرو پاتریا ۱۹۱۹، طرفداران پاتریا به یک هافبک غنایی میلان به نام کوین پرینس بواتنگ توهین نژاد پرستانه کردند. او نیز توپ را به سوی طرفداران پاتریا شوت کرد و با عصبانیت زمین را ترک کرد. دیگر بازیکنان و مربیان میلان نیز به دنبال وی زمین را ترک کردند. عدم رعایت فیرپلی (بازی جوانمردانه): برای نمونه، یوفا از باشگاه فوتبال بایرن مونیخ به خاطر ۱۵ سال رعایت بازی جوانمردانه، به صورت نقدی تقدیر کرد. در سپتامبر ۲۰۱۲، یوفا قوانین فیرپلی مالی را به عنوان یک قانون به اجرا

درآورد و ۲۳ باشگاه را برای عدم رعایت این قوانین جریمه کرد. فیریلی مالی یوفا مجموعه آیین نامه ها و دستورالعمل هایی است که هدف آن، بازی جوانمردانه و نظم و انضباط بیشتر است که در سپتامبر ۲۰۰۹ به تصویب رسید.

حوادث: برای نمونه، سانحه هیلسبرو در سال ۱۹۸۹ موجب مرگ ۹۶ نفر شد و در سانحه ورزشگاه هیسل، گروه بزرگی از طرفداران لیورپول از حصار رد شدند و میان آن ها و طرفداران یوونتوس دعوایی درگرفت که موجب مرگ ۳۲ نفر شد.

یوفا نیز در پاسخ به این کار طرفداران لیورپول را از حضور در رقابت های اروپایی تا اوایل سال ۱۹۹۰ میلادی ممنوع کرد و تعدادی از طرفداران این باشگاه نیز به جرم آدم کشی و قتل محاکمه شدند.

مافیای فوتبال: برای نمونه، مافیا و گانگسترهای ایتالیایی با استفاده از متن های فوتبال، به زندانیان محکوم شده پیامک های سری می زنند. دادستان های ضد مافیایی نیز به شدت با جرایم این مافیا و گانگسترها مبارزه می کنند.

فوتبال و سیاست: برای نمونه، یکبار زدنیک زمان، سرمربی سابق باشگاه فوتبال آ. اس. رم گفت:

با وجود این که ما بیشتر در فوتبال بیننده یک ورزش باشیم، بیننده حضور سیاست و تجارت در فوتبال هستیم که این ذهنیت تأثیر بسیار بد و منفی روی مربیان و همچنین بازیکنان می گذارد.

خرافات و پیشگویی: برای نمونه، در جام جهانی ۱۹۹۸، بدن فابین بارتز، دروازه بان تیم ملی فوتبال فرانسه، به یک نماد موفقیت آمیز برای فرانسه تبدیل شده بود و تیم فرانسه عقیده داشت که اگر بدن بارتز را لمس کنند، موفق خواهند شد. در پایان، فرانسه قهرمان جام جهانی ۱۹۸۸ شد.

به عنوان نمونه ای دیگر، یک هشت پای پیشگوی آلمانی به نام «پُل» مسابقات جام جهانی ۲۰۱۰ آفریقای جنوبی را پیشگویی می کرد و پیشگویی های او درست بود.

کنفدراسیون ها

کنفدراسیون بین المللی فوتبال (فیفا)، کنفدراسیون بین المللی ورزش های فوتبال، فوتسال و فوتبال ساحلی است که در ۲۱ مه ۱۹۰۴ در پاریس، فرانسه تأسیس شد. تاکنون ۲۰۸ کنفدراسیون کشوری از جمله فرانسه، بلژیک، دانمارک، هلند، اسپانیا، سوئد و سوئیس عضو فیفا هستند و بیش از ۲۵۰ میلیون نفر فوتبالیست در جهان وجود دارد. مقر فیفا در زوریخ، سوئیس واقع شده است.

شش کنفدراسیون فوتبال قاره‌ای از اعضای فیفا هستند:

آسیا: کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC)

آفریقا: کنفدراسیون فوتبال آفریقا (CAF)

اروپا: اتحادیه فوتبال اروپا (UEFA)

آمریکای شمالی و مرکزی و کارائیب: کنفدراسیون فوتبال آمریکای شمالی و مرکزی و کارائیب (CONCACAF)

آمریکای جنوبی: کنفدراسیون فوتبال آمریکای جنوبی (CONMEBOL)

اقیانوسیه: کنفدراسیون فوتبال اقیانوسیه (OFC)

انواع مسابقات محلی و رقابت های بین‌المللی فوتبال

فوتبال خیابانی یک نوع بازی فوتبال محلی است که تیرهای دروازه‌های آن می‌تواند آجر، سنگ و اشیاء مشابه آن باشد. این بازی‌ها در پیاده‌روها، کوچه‌ها و خیابان‌ها انجام می‌گیرند و تعداد بازیکنان تیم‌ها ۳ و بیشتر از آن است. از جمله کشورهایی که این بازی‌ها در آن انجام می‌گیرد، می‌توان به برزیل اشاره کرد. رقابت‌های حساس فوتبال همیشه میان دو تیم هم‌شهری بوده‌است. برای نمونه، بازی‌های تیم‌های هم‌شهری لیورپول با اورتون، منچستر یونایتد با منچستر سیتی و چلسی با آرسنال بسیار مهم و حساس بوده‌اند. به بازی دو تیم هم‌شهری، شهرآورد یا دربی می‌گویند.

جام جهانی فوتبال بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان است و تیم‌های ملی مردان الف از ۲۰۸ کنفدراسیون فوتبال برگزیده می‌شوند و در این جام شرکت می‌کنند. این مسابقات هر چهار سال یکبار انجام می‌گیرد. نخستین مسابقات جام جهانی فوتبال در سال ۱۹۳۰ برگزار شد و تاکنون به‌جز سال‌های ۱۹۴۲ و ۱۹۴۶ به‌علت جنگ جهانی دوم، هر چهار سال یکبار برگزار شده‌است. این مسابقات فعلاً در قالب ۳۲ تیم در کشور (های) میزبان و در طول دوره‌ای یک‌ماهه انجام می‌گیرد. مسابقات مقدماتی جام جهانی فوتبال برای تعیین تیم‌های شرکت‌کننده در جام جهانی فوتبال طی سه‌سال انجام می‌گیرد. جام جهانی فوتبال ۲۰۱۰ به میزبانی آفریقای جنوبی، واپسین جام جهانی بود که تیم ملی فوتبال اسپانیا قهرمان این جام شد. جام جهانی فوتبال ۲۰۱۴ به میزبانی برزیل حدود دو سال بعد انجام خواهد گرفت. تیم‌های ملی برزیل، ایتالیا و آلمان به‌ترتیب با کسب ۵، ۴ و ۳ عنوان قهرمانی، پرافتخارترین تیم‌های ملی جام جهانی فوتبال هستند.

رقابت‌های بین‌المللی فوتبال برای نخستین بار در بازی‌های المپیک تابستانی ۱۹۰۰ پاریس، فرانسه اجرا شد. پس از آن، فوتبال در همه بازی‌های المپیک تابستانی به جز بازی‌های المپیک تابستانی ۱۹۳۲ لس‌آنجلس، ایالات متحده آمریکا اجرا شد. پس از بازی‌های المپیک تابستانی ۱۹۹۲ بارسلونا، اسپانیا، تیم ملی فوتبال اسپانیا و اسپین تیم اروپایی بود که موفق به کسب مدال طلای فوتبال در بازی‌های المپیک تابستانی شد. از بازی‌های المپیک تابستانی ۱۹۹۶ آتلانتا، ایالات متحده آمریکا به بعد، تنها تیم‌های آفریقایی و آمریکای جنوبی موفق به کسب مدال طلای فوتبال المپیک شدند. همچنین در المپیک سال ۱۹۹۶، فوتبال بانوان به برنامه المپیک افزوده شد. تیم ملی فوتبال بانوان ایالات متحده آمریکا چهار بار در سال‌های ۱۹۹۶ در آتلانتا، ۲۰۰۴ در آتن، ۲۰۰۸ در پکن و ۲۰۱۲ در لندن موفق به کسب مدال طلا شدند. بانوان آمریکا در بازی پایانی المپیک ۲۰۰۰ در سیدنی، از تیم ملی فوتبال بانوان نروژ شکست خوردند و کسب مدال نقره نائل آمدند. پس از جام جهانی، جام‌های ملت‌های قاره‌ها مهم‌ترین مسابقات بین‌المللی فوتبال هستند که توسط کنفدراسیون‌های هر قاره میان تیم‌های ملی آن قاره برگزار می‌شود. این مسابقات شامل: جام ملت‌های اروپا (یوفا)، کوپا آمریکا (کونمبول)، جام ملت‌های آفریقا (سی‌ای‌اف)، جام ملت‌های آسیا (ای‌اف‌سی)، جام طلایی کونکاکاف (کونکاکاف)، و جام ملت‌های اقیانوسیه (آف‌سی) می‌شوند. جام کنفدراسیون‌ها یکی دیگر از جام‌های بین‌المللی است که قهرمانان هر قاره با میزبان جام جهانی فوتبال آینده و قهرمان جام جهانی گذشته در دو گروه تقسیم‌بندی می‌شوند و به رقابت با یکدیگر می‌پردازند. معتبرترین جام‌های بین‌المللی باشگاهی، جام‌های باشگاه‌های قاره‌ها هستند که عبارتند از: لیگ قهرمانان اروپا (یوفا)، لیگ قهرمانان آسیا (ای‌اف‌سی)، جام لیبرتادورس (کونمبول)، لیگ قهرمانان اقیانوسیه (اواف‌سی)، لیگ قهرمانان کونکاکاف (کونکاکاف) و لیگ قهرمانان آفریقا (سی‌ای‌اف). قهرمانان جام باشگاه‌های شش قاره در جام باشگاه‌های جهان به رقابت با یکدیگر می‌پردازند. ان اف بورد هر دو سال یکبار، مسابقاتی میان ۲۷ عضو خود برگزار می‌کند که جام جهانی ویوا نامیده می‌شود و یکی از اعضای ان اف بورد، میزبان جام است. این جام زیر نظر فیفا نیست.